

Wyrok z dnia 2 grudnia 1998 r.

III RN 163/98

Decyzja odmawiająca cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały nie stanowi ingerencji władzy publicznej w życie rodzinne cudzoziemca (art. 8 Konwencji z dnia 4 listopada 1950 r. o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie, Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284).

Przewodniczący SSN: Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Andrzej Wasilewski, Andrzej Wróbel (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 1998 r. sprawy z ze skargi Abdelsalama S. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 maja 1997 r. [...] w przedmiocie udzielenia zezwolenia na pobyt stały na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na skutek rewizji nadzwyczajnej Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 lutego 1998 r. [...]

o d d a l i ł rewizję nadzwyczajną.

U z a s a d n i e n i e

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji decyzją z dnia 16 maja 1997 r. [...] utrzymał w mocy decyzję Wojewody W. z dnia 31 lipca 1995 r. [...] o odmowie udzielenia Abdelsalamowi S. zezwolenia na pobyt stały na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i odstąpił od uzasadnienia tej decyzji w części ze względu na interes bezpieczeństwa Państwa. W uzasadnieniu decyzji Minister stwierdził, że zawarcie przez cudzoziemca związku małżeńskiego z obywatelką polską nie zobowiązuje organu administracji do udzielenia zezwolenia na pobyt stały, a ponadto wymagana w takich przypadkach opinia Komendanta Stołecznego Policji była dla strony negatywna. Materiały, na podstawie których wyrażono tę opinię zawierają informacje uzyskane w ramach czynności operacyjno-rozpoznawczych, a te nie mogą być, zgodnie z

art. 21 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. Nr 30, poz. 179 ze zm.), ujawnione w innym celu niż ściganie karne. W ocenie Ministra uznanie stałego pobytu strony za legalny należy do wyłącznej kompetencji państwa goszczącego cudzoziemca, które bierze pod rozagę nie tylko interes cudzoziemca, ale i interes własny. Względ na zagrożenie bezpieczeństwa Państwa uprawnia właściwe organy administracji publicznej do stwierdzenia, że istnieją uzasadnione przeszkody wydania decyzji pozytywnej dla strony żądającej przyznania prawa do stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Minister wskazał, że wykonał zalecenia zawarte w wyroku NSA z dnia 5 listopada 1996 r. [...], zaś odstąpienie od uzasadnienia decyzji uzasadnił przepisem art. 107 § 5 KPA i art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 29 marca 1963 r. o cudzoziemcach (jednolity tekst: Dz.U. z 1992 r. Nr 7, poz. 20 ze zm.).

Naczelný Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 25 lutego 1998 r. [...] oddalił skargę Abdelsalama S. na powyższą decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

W ocenie Sądu organ drugiej instancji rozpoznając sprawę po raz trzeci wykonał zalecenia Sądu, uzupełnił postępowanie dowodowe zgodnie z regułami KPA i dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego stosownie do przepisu art. 107 § 3 KPA. Wbrew zarzutowi skarżącego organ oparł swe ustalenia w części dotyczącej naruszenia przez skarżącego porządku prawnego RP na podstawie notatek urzędowych z dnia 21 marca 1995 r. i z dnia 14 lutego 1997 r. oraz protokołu przesłuchania aspiranta Policji J. W. z dnia 6 marca 1997 r., w którym potwierdził treść sporządzonej przez siebie notatki urzędowej z 21 marca 1995 r. Zarzut, że notatka sporządzona przez J. W. jest niewiarygodna z uwagi na oświadczenie sąsiadki skarżącego Marii W., jest nietrafny w świetle zeznań J. W. z dnia 6 marca 1997 r. Sąd podzielił pogląd organu odwoławczego, że fakt posiadania przez skarżącego znacznych zasobów na koncie bankowym nie wyjaśnia, jakie są źródła utrzymania skarżącego, który nie podjął stałego zatrudnienia. Istnieją poważne wątpliwości co do legalności tych środków, które zostały potwierdzone w dokumentach wyłączonych z akt sprawy ze względu na ważny interes państwa. W ocenie Sądu odstąpienie od uzasadnienia decyzji w części nie narusza prawa do sądu, bowiem wiązanie konstytucyjnej zasady jawności rozprawy z żądaniem ujawnienia materiałów wyłączonych ze względu na ważny interes Państwa nie jest uprawnione. Nie jest trafny zarzut skarżącego, że zrezygnowanie z uzasadnienia decyzji w części na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach wynika z dowolnego traktowania

okoliczności za związane z interesem bezpieczeństwa Państwa, ponieważ organ raz odnosi się do informacji zawartych w materiałach policyjnych, a innym razm do informacji uzyskanych od Urzędu Ochrony Państwa. W uzasadnieniu decyzji jest mowa o materiałach, na podstawie których organy Policji wyraziły negatywną opinię w sprawie wydania skarżącemu karty stałego pobytu. W tym kontekście Minister prawidłowo powołał się na przepis art. 21 ustawy o Policji zabraniający udzielania informacji o obywatelu uzyskanych w czasie wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych i wykorzystywania ich w innym celu niż ściganie karne. Informacje, na które powołuje się strona, objęte pismem Urzędu Ochrony Państwa z dnia 25 lutego 1997 r. [...], zostały wyłączone postanowieniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 kwietnia 1997 r. [...].

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 25 lutego 1998 r. [...] oddalił skargę na to postanowienie uznając, że Minister prawidłowo zastosował przepis art. 74 § 1 KPA. Sąd wskazał w tym wyroku, że uzasadnienie postanowienia nie może spowodować ujawnienia tajemnic, co odnosi się także do materiałów wyłączonych ze względu na ważny interes państwowy. Nie jest trafny zarzut skarżącego, że powołanie się na pismo Urzędu Ochrony Państwa stanowi niedopuszczalne uzupełnienie decyzji o nowe elementy, ponieważ organ nie powoływał się na taki argument w niniejszej sprawie, a decyzja ta dotyczyła wydalenia skarżącego z Polski. W ocenie Sądu przepis art. 13 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach ma charakter uznaniowy, a ponadto zawarcie przez skarżącego związku małżeńskiego z Polką nie zobowiązuje organu administracji do udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały. Także posiadanie przez skarżącego znacznego konta w banku i dysponowanie przez żonę skarżącego własnościowym prawem do lokalu spółdzielczego nie są warunkami udzielenia zezwolenia na pobyt stały, lecz tylko elementami uzasadnienia wniosku o udzielenie takiego zezwolenia. Ponadto deportacja skarżącego na żądanie władz libijskich nie spowodowała dla skarżącego żadnych ujemnych następstw, ani ograniczenia swobód obywatelskich w wyjeździe za granicę, skoro wkrótce po wydaleniu wrócił do Polski. W ocenie Sądu zaskarżona decyzja nie narusza art. 8 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, bowiem ingerencja władzy w życie prywatne i rodzinne jest dopuszczalna w przypadkach przewidzianych w art. 8 ust. 2 tej Konwencji, a organ administracji publicznej powołał się na chronione tym przepisem wartości.

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego zaskarżył powyższy wyrok rewizją nadzwyczajną, w której zarzucił rażące naruszenie prawa przez obrazę: „1. art. 13 ustawy z dnia 29 marca 1963 r. o cudzoziemcach (jednolity tekst: Dz.U. z 1992 r. Nr 7, poz. 30 ze zm.) w związku z art. 7 KPA, w związku z art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 18 i 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z art. 32 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Politycznych i Obywatelskich ratyfikowanego przez Polskę w 1977 r., w związku z art. 8, 13 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284,285) w świetle art. 23 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o cudzoziemcach (Dz.U. Nr 114, poz. 739) w związku z art. 13 ust. 1 tej ostatniej ustawy, 2. Art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej a) wobec afirmowania w istocie przez sąd administracyjny „ocen” o cudzoziemcu zawartych w utajnionej opinii Urzędu Ochrony Państwa przy jednoczesnym braku należytej konfrontacji tych „ocen” z dowodami utrwalonymi w aktach sprawy, b) wobec przejścia do porządku nad znanym sądowi faktem, iż strona została pozbawiona możliwości do ustosunkowania się do wspomnianych „ocen” UOP, z których przynajmniej część po zamknięciu postępowania administracyjnego została udostępniona do publikacji w prasie prawdopodobnie przez tych samych funkcjonariuszy resortu spraw wewnętrznych, których „udziałem” była decyzja uznana przez NSA za zgodną z prawem, a w konsekwencji c) pozbawienia strony uczestnictwa w postępowaniu administracyjnym odznaczającym się cechami, o których mowa w zasadach ogólnych KPA, to jest w postępowaniu oczekiwanym w demokratycznym państwie prawnym, 3. A w konsekwencji także innych przepisów o postępowaniu administracyjnym, takich jak artykuły: 77 § 1, 80 i 107 § 3, przez wadliwe ustalenie stanu faktycznego w wyniku nie ustosunkowania się do istniejących sprzeczności w materiale dowodowym, a w szczególności jakoby ewentualne wydanie skarżącemu karty pobytu stałego stanowiło zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa przy jednoczesnym twierdzeniu przedstawicieli resortu spraw wewnętrznych, że nie ma przeszkód, aby wiza skarżącemu była nadal przedłużana, 4. Art. 106 KPA w wyniku ustalenia, iż wydane przed dniem wejścia w życie obowiązującej ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o NSA, pozbawione uzasadnienia postanowienia organów policji zawierające negatywną opinię tych organów o skarżącym, czynią zadość obowiązkowi zasięgnięcia opinii przed wydaniem tego rodzaju decyzji, jak uznane przez NSA za zgodne z prawem, 5. Art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w wyniku naruszenia zasady równego traktowania każdego przez

władze publiczne, wobec odstąpienia przez Naczelny Sąd Administracyjny w tej sprawie od wydawało się utrwalonego orzecznictwa tego Sądu, przesądzającego o powinności organów resortu spraw wewnętrznych uwzględniania wniosków o wydanie karty pobytu stałego cudzoziemcowi nie karanemu, związanemu z Polską wieloletnimi, utrwalonymi więzami rodzinnymi, cudzoziemcowi mającemu stałe miejsce zamieszkania i dysponującemu środkami wystarczającymi na utrzymanie w Polsce.” Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania lub uchylenie tego wyroku i poprzedzających ten wyrok decyzji obu instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 29 marca 1963 r. o cudzoziemcach (jednolity tekst: Dz.U. z 1992 r. Nr 7, poz. 30 ze zm.) cudzoziemiec może uzyskać zezwolenie na stały pobyt (zamieszkanie) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w postaci karty stałego pobytu. Powyższy przepis nie określa przesłanek przyznania cudzoziemcowi prawa do stałego pobytu, a użyte w nim wyrażenie modalne „może” wskazuje, jak trafnie stwierdził Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że decyzja w tej sprawie ma charakter uznaniowy. Oznacza to, że organy administracji państwowej mogą odmówić przyznania cudzoziemcowi prawa do stałego pobytu, jak w niniejszej sprawie, także ze względu na bezpieczeństwo Państwa, nawet wówczas, gdy przepis stanowiący podstawę prawną decyzji odmownej nie zawiera takiej klauzuli.

W rozpoznawanej sprawie wnoszący rewizję nadzwyczajną nie wykazał, że Naczelny Sąd Administracyjny rażąco naruszył przepis art. 13 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, a w szczególności, iż organy administracji spraw wewnętrznych przekroczyły granice przyznanego im tym przepisem uznania. W ocenie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego zaskarżona decyzja Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji wydana pod rządem ustawy z 1963 r. może być natomiast oceniana na podstawie kryteriów określonych w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o cudzoziemcach (Dz.U. Nr 114, poz. 739), która, zgodnie z jej art. 113 weszła w życie z dniem 27 grudnia 1997 r., a więc obowiązywała w dacie orzekania przez Sąd. Pogląd ten nie jest trafny, bowiem zgodnie z utrwalonym w piśmiennictwie i orzec-

nictwie stanowiskiem, sąd administracyjny ocenia legalność decyzji administracyjnej według stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania zaskarżonej decyzji, chyba że przepisy ustawy zawierają w tym względzie inne postanowienia. W związku z tym bezprzedmiotowe jest odnoszenie się do zarzutów rewizji nadzwyczajnej sformułowanych w oparciu o przepisy nowej ustawy o cudzoziemcach tym bardziej, że ograniczają się do ogólnikowego stwierdzenia, iż w aktach sprawy brak jest dowodu, jakoby skarżący mógł powodować jakiekolwiek z zagrożeń określonych w art. 13 ust. 1 nowej ustawy, jak też istnieją dowody na okoliczności wymienione w art. 19 tej ustawy przemawiające za przyznaniem prawa do pobytu stałego, bez wskazania tych okoliczności.

Nie ulega wątpliwości, że postępowanie w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały powinno odpowiadać standardom przewidzianym w Kodeksie postępowania administracyjnego, w szczególności zaś zapewniać stronie możliwość udziału w każdym stadium tego postępowania. W rewizji nadzwyczajnej przedstawiono oparty na art. 2 Konstytucji zarzut pozbawienia strony uczestnictwa w postępowaniu administracyjnym „oczekiwanym w demokratycznym państwie prawnym” wskutek pozbawienia strony możliwości ustosunkowania się do „utajnionej opinii” Urzędu Ochrony Państwa. Zarzut ten nie jest trafny, bowiem przepis art. 74 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego wyklucza prawo strony wglądu do akt sprawy, objętych ochroną tajemnicy państwowej, a także innych akt, które organ administracji państwowej wyłączy ze względu na ważny interes państwowy, a Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 25 lutego 1998 r. [...] oddalił skargę A. S. na postanowienie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 kwietnia 1997 r. o uchyleniu jawności pisma Urzędu Ochrony Państwa z dnia 27 lutego 1997 r. Zdaniem Sądu organ administracji publicznej prawidłowo uchylił jawność wskazanego pisma Urzędu Ochrony Państwa. Sąd uznał w szczególności, że przepis art. 74 § 1 Kodeksu jest samodzielną podstawą prawną do wyłączania akt sprawy ze względu na ważny interes państwowy, że jest to uprawnienie organu prowadzącego postępowanie oraz że przeglądanie takich akt przez stronę jest wyłączone z mocy prawa. Sąd wyraził także pogląd, że treść uzasadnienia takiego postanowienia nie może zawierać elementów, które stanowią ujawnienie tajemnic lub stwarzają niebezpieczeństwo ich ujawnienia. Skoro zatem Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem nie zaskarżonym rewizją nadzwyczajną rozstrzygnął o prawidłowości postanowienia o uchyleniu jawności przedmiotowego pisma Urzędu Ochrony Państwa, to brak jest

podstaw prawnych do kwestionowania przez Sąd Najwyższy zawartego w tym wyroku stanowiska Sądu, tym bardziej że jest to stanowisko oczywiście prawidłowe. Okoliczność, że Sąd ten w dniu wydania wyroku z dnia 25 lutego 1998 r. mógł się zapoznać z "obszernym artykułem prasowym pt. „Bracia Berberowie” w dzienniku „Życie” z dnia 5 sierpnia 1997 r.” nie ma żadnego znaczenia dla sprawy uchylenia jawności niektórych z kart sprawy. Sąd nie ma bowiem obowiązku dokonywania ocen zawartego w aktach sprawy wyłączonych ze względu na ważny interes państwa materiału dowodowego w świetle treści artykułów prasowych, bowiem jakiegokolwiek tego rodzaju oceny zawarte w uzasadnieniu wyroku prowadziłyby pośrednio lub bezpośrednio do ujawnienia faktów i dowodów objętych postanowieniem o uchyleniu jawności niektórych kart sprawy. W konsekwencji należy stwierdzić, że nie jest trafny zarzut naruszenia art. 2 Konstytucji poprzez „pozbawienie strony uczestnictwa w postępowaniu oczekiwanym w demokratycznym państwie prawnym”, skoro skarżący nie wykazał naruszenia przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego zapewniających stronie prawo do udziału w każdym stadium postępowania. Powyższy przepis Konstytucji nie jest bowiem przepisem właściwym do bezpośredniego stosowania i nie wywołuje bezpośredniego skutku w tym sensie, że przyznaje cudzoziemcowi prawo podmiotowe do udziału w postępowaniu, a tylko taki przepis może zostać ewentualnie naruszony przez sądy.

Nie jest trafny zarzut naruszenia przepisów art. 77 § 1, 80 i 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego przez wadliwe ustalenie stanu faktycznego w wyniku nie ustosunkowania się do istniejących sprzeczności w materiale dowodowym, a w szczególności jakoby ewentualne wydanie skarżącemu karty pobytu stałego stanowiło zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa przy jednoczesnym twierdzeniu przedstawicieli resortu spraw wewnętrznych, że nie ma przeszkód, aby wiza skarżącemu była nadal przedłużana. Skarżący jednakże, poza tak ogólnikowym stwierdzeniem o deklaracjach składanych przez bliżej nie określonych przedstawicieli resortu spraw wewnętrznych, nie wskazał na takie konkretne oświadczenia konkretnych funkcjonariuszy co do gotowości przedłużania wizy A. S. Twierdzenie skarżącego w tej mierze jest wszakże nieprzekonujące, skoro z pisma Dyrektora Departamentu do spraw Migracji i Uchodźstwa z listopada 1997 r. wynika, że cudzoziemiec przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nielegalnie, bowiem termin ważności ostatniej wizy upłynął w dniu 18 lipca 1995 r. (por. także uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 listopada 1996 r. [...]).

Trafny jest pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego, że sam fakt zawarcia związku małżeńskiego z obywatelką polską i posiadanie dziecka urodzonego z tego związku, nie mogą same przez się decydować o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Należy podkreślić, że żaden z przepisów powołanych w rewizji nadzwyczajnej Paktów i Konwencji międzynarodowych oraz przepisów Konstytucji RP nie ustanawia prawa podmiotowego cudzoziemca do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i prawa podmiotowego do pozostania na jej terytorium. W orzecznictwie Trybunału Praw Człowieka utrwalony jest pogląd, że regulacja spraw wjazdu, pobytu i wydalania cudzoziemców jest sprawą Państwa- Strony Konwencji, z zastrzeżeniem jednakże przepisu art. 3 i art. 8 Konwencji. Przepis art. 8 ust. 1 Konwencji gwarantuje każdemu, a zatem także cudzoziemcowi, prawo do poszanowania swojego życia prywatnego i rodzinnego, swojego mieszkania i swojej korespondencji, zaś przepis ust. 2 zakazuje ingerencji władzy publicznej w korzystanie z tego prawa, z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez prawo i koniecznych w demokratycznym państwie prawnym z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób. Należy podkreślić, że A. S. odmówiono prawa do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ze względu na interes bezpieczeństwa państwa, zaś w orzecznictwie dotyczącym art. 8 Konwencji przyjęte jest stanowisko, że przy ocenie wymagań bezpieczeństwa Państwa i wyboru środków jego ochrony, państwa-strony (Konwencji) korzystają z szerokiego marginesu swobody (orzeczenie *Leander v. Szwecja* z dnia 26 marca 1987 r.). Na tle stanu faktycznego i prawnego rozpoznawanej sprawy nie można podzielić poglądu, że organy orzekające w sprawie i Naczelny Sąd Administracyjny naruszyły powyższy przepis Konwencji. Należy bowiem zauważyć, że decyzja o odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt stały nie stanowi podstawy do deportacji cudzoziemca z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a zatem wydanie i wykonanie takiej decyzji nie stanowi ingerencji władzy publicznej w życie rodzinne cudzoziemca oznaczającej konieczność zerwania związków rodzinnych z żoną i córką; podstawę taką stanowi natomiast prawomocna decyzja o wydaleniu cudzoziemca z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Jednakże gdyby nawet przyjąć, że decyzja o odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt stały ze względu na interes bezpieczeństwa państwa cudzoziemcowi przebywającemu, co należy podkreślić, nielegalnie na terytorium Polski i nie zabiegającemu

o przyznanie mu obywatelstwa polskiego, mogła być uznana za ingerencję władzy publicznej w życie rodzinne, to i tak należałoby uznać taką ingerencję za usprawiedliwioną. Należy bowiem przyjąć, że w rozpoznawanej sprawie ogólny interes podlegający ochronie, a mianowicie wzgląd na bezpieczeństwo państwa był ważniejszy niż interes osobisty skarżącego polegający na zachowaniu prawa do życia rodzinnego. W konsekwencji decyzja o odmowie udzielenia cudzoziemcowi prawa do pobytu stałego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej była zgodna z prawem i w konkretnych okolicznościach sprawy konieczna w demokratycznym państwie prawnym w obronie interesu bezpieczeństwa państwa oraz proporcjonalna do nadrzędnego w tym przypadku celu, jakim jest ochrona bezpieczeństwa Państwa, tym bardziej że utrzymanie w mocy tej decyzji przez Naczelny Sąd Administracyjny nie jest równoznaczne z obowiązkiem wydalenia cudzoziemca z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====